

tõnne tõist mahha ei jättä. Me tappame wanna karro omma nuijadega ärrä, kui temmä johhus melle wasta; sis müme nahha kõrtsimehhe kätte; — same pälegi weel hääd rahha koddowijä. Mes sa iks pelgät, welli Hans?

Jubba Hans jälle hõigas. Wõtta nüüd welli Tomas nuija kätte, etsa kae kui tul mõtsast wällä; ai pistü kätte kappä päle.

Tomas karras ülle krawi mõtsa, läts kui orraw peddajä larwa ülles; jät söbbra kahro kätte. — Hans olli hä ramatu mees, olli opnu kahro wihha kaitsta lammes mees pikkale mahha kõttu päle; sirtut kae, jalla sirges; jäi kui koolja kanges. Karro kõndse märriksen. Hansu mannu, pöörd teddä kappäga ümbre sällüli, ja jälle taggasi kottu päle, nuhhut temmä kehha figipäddi: su nink silma, kukru nink kõrwa, — Hans es lausa ei musta ei walget. Karro sülläs weel temmä päle, nink läts ärrä mõtsa taggasi.

Hans saistas jälle jalgu päle, Tomas nähkse peddajät mõdä alla, tulli Hansu mannu, üttel: Tenno olgo jummale, et ta sinno karro kappädest pästse. Minna pelläsi wäega,

kui karro sinno eddest taggasi pöördles. — Et, mes temmä wanna mees sulle iks kõrwa mannu tükse?

Hans kostse nida: Karro kõnnel mulle õige hiljä tasfa: Ma annan sulle Hans hääd nõrwo kõrwa liggidäl et Tomas peddajän meije juttu ei kule, muido temmä mees tappap minno su ren pahhandussen nuijaga ärrä:

Ärrä usku kergemelega tõsse innimesse sõp prust, kui ta wäga kitlep, sest söbbra sõb prust tuttas ennegi häddä ajal.

Nink tõiselt wi sa Tomale paljo terwist minno polest, nink kela teddä karro nahkä müsmast, enne kui se karro essi temmä kätte sai, kelle sälläst temmä nahkä nüllip.

Armsa Luggaja!

Kui teije, sedda tähtramatut ollete moistusega luggenu sis ollete ka tähhele pandnu, et sesamma 1817 aastaig ütse kallis mällestuse aastaig om, kun fige ennambaste Lutterusse ristirahwas Jummalat figest sõas